

Faludi Viktória

Győre Fanni és Gellérfi Pál kedves fiatal pár, akik a munkában is együtt képzelik el a jövőt. Az alapvetően grafikai, képzőművészeti területet képviselő művészeket kérdeztük, miként jutottak arra az elhatározásra, hogy egy magasnyomó műhelyt hozzanak létre.

Még úgy három évvel ezelőtt, 2012 telén kószáltam a neten, és nézelődtem mindenféle grafikai fórumokon. Így bukkantam rá több olyan névjegykártya-nyomatra, amik nagyon megtetszettek, és lelkesen mutattam Fanninak: „Nézd! Nekem kell ilyen névjegy, ilyesmit szeretnék magamnak is!”. Nagyjából így indultunk! – emlékszik vissza Pali.

Pontosan mi kell egy ilyen elhatározáshoz? Miért tűnik logikusnak saját nyomdát összehozni egy névjegy elkészítéséhez, mintsem valahol elkészíttetni? Miként lehet egy ilyen hirtelen ötletet megvalósítani? Hát, leginkább három dolog szükséges hozzá:

Kellően hinni abban, hogy bármi lehetséges, ha eléggé akarja az ember

Nekünk három év kellett ahhoz, hogy eljussunk az indulásig. Rengeteg anyagot olvastunk el, kb 16 gép fordult meg a kezeink között, közel három hónapot (értsd 1080 órát, 3 x 30 x 12 órát) töltöttünk csak a felújításokkal, javításokkal, festésekkel és szerelésekkel, és ötször koccintottunk olyan szerzeményekre, melyek

az életben maximum egyszer jönnek szembe a szerencsés-sel. A lényeg, bízni kell abban, hogy ilyen ritkaságok manapság is jöhetnek szembe!

Nem szabad megijedni a félelmetesnek látszó dologtól!

Mint például 450 kiló vasöntvény műhelybe hurcolásától, mielőtt jön az eső. Vagy nem kell félni attól, hogy úgy vásároljon az ember egy gépet,

hogy arról csak egy 800 x 600 pontos képet látott és 1300 kilométerre van tőle. Ugyanis máshogyan sajnos nem megy.

Ebben a közösségben kevesen vannak még kevesebb gépre, eszközre, és ezért általában mindenki korrekt mindenkivel, hiszen valahol mindenkin múlik a szakma

túlélése. Egy-egy nyomdagép, 1-1 fabetűszett szétlángvágózása, szétszórása, elkallódása egy-egy technikatörténeti relikvia megszűnését jelenti. És itt minden ilyen relikvia, ezért pedig megéri kockázatot, áldozatot vállalni vagy felkötni a nácit és nekimenni a munkának.

Pozitívan kell állni a jövőhöz...

... és bízni magunkban, akár mennyire is az ellenkezőjét mutatják a körülmények! A legnagyobb nehézséget egy ilyen magasnyomó műhely összerakásánál (és a hasonló projekteknél) egyfelől természetesen az investíció jelenti, és itt nem is elsősorban az anyagi része az érdekes, hanem a munka és agyalás. Minden minőségi eszköz már antik, sorban állás van egy-egy kézi sarokgömbölyítőért vagy plakátnyomó gépért. És ha még hozzá is jut az ifjú nyomdász egy ilyen ritkasághoz, szinte mindig javításra szorulnak a portékák. A javítás alatt nem azt kell érteni, hogy három csavar hiányzik a négyből, hanem azt, hogy egy alkatrészt öntödében újra kell öntetni és marógéppel beállítani. Ami nem a szombati barkácsprogram vagy IKEA-bútor összeszerelés kategória, hanem az 'értsd-meg-a-gépet-és-ta-

lald-ki-a-hogyant' verzió. És ez egy alapfelszereltségnél is elég hosszadalmas, nehezen kalkulálható és véletlenszerű folyamat.

Másfelől az nagyon nehéz, hogy rajtad, vagy ugye esetünkben rajtunk kívül szinte minden ismerősünknek örütségek tűnik a nyomdaépítés, de legalábbis lutrinak, hóbortnak stb. Hiszen piackutatás és hatáselemzés nélkül ki fektetne be bármit is bármibe az azonnali meggazdagodás ígérete nélkül?

Csupa tutti megmondás vett körbe minket is, és ilyenkor nagyon nehéz ezekre reagálni, hiszen van reális kockázat, de az nem az és nem feltétlenül akkora, mint amiről beszél-

nek mások, olyanok szoktak leggyakrabban „hozzászólni” az önmegvalósító ötletekhez, akik nem nagyon önmegvalósítottak még soha.

Persze, ahogy alakulnak a dolgaink, azért úgy csöndesednek a hangok. És ezt úgy fogjuk fel, hogy ez egyféle próbatétel, ha ennek dacára is megy, akkor bőven jó! Szóval ez a három dolog kellett nekünk is eddig, hogy idáig eljussunk.

Ugyan még nem vált önbeteljesítővé a tervünk, de a nehezen már túl vagyunk, és most már foglalkozhatunk a műhelyünk élvezetes, inspiráló és kreatív oldalával is, a nyomtatással – foglalta össze Gellérfi Pál a műhely létrejöttének történetét.

